

Казки про тварин

Медвідь і бджола

Ведмідь і бджола Раз прийшов ведмідь до лісу, сів собі на колоду та й каже:

— Так мені щось гірко, що не знаю, де ся діти. Але нагадав собі за мід.

— Йой,— каже,— та то бджоли такого меду мають — повні магазини, а мені аби було гірко?! Я,— каже,— іду зараз та й пошукаю за пасікою та й дам собі раду!

Пішов ведмідь шукати пасіки.

Іде він лісом, іде та й усе нюхає, усе зазирає на дерева, чи нема де бджіл. Але на однім місці сів він собі на пенюк та й каже:

— Уже-м ся дуже змучив, я собі тут посиджу, може, якась бджола надлетить, то я ся буду її питати, де вона має свою хату.

Сидить він, сидить, але дивиться — одна бджола п'є мід; сіла на цвіток та й п'є. А він таки борзо хап за крильця та й підвів її до вуха, аби чув, що вона буде казати. А вона лиш:

— Йо-о-ой! Йо-о-о-ой!.. Каже ведмідь:

— Не пуцу тя, доки мені не скажеш, де твоя хата. Гадає бджола: «Що робити, аби жити?» Каже йому:

— Даруй мені життя, бо я хати не маю. А вона має хату, але не хоче йому показати, аби не збурих усієї пасіки. А ведмідь потряс нею та й кладе знов до вуха, каже:

— Ну, як ти хати не маєш, то будемо жити разом; я також хати не маю, а дуже мені гірко, то ти мене маєш годувати медом. Я тебе пуцу, але маєш коло мене лазити по цвітові, збирати мед та й маєш мені насипати на язик. Але пам'ятай: якби-с задумала тікати, то лиш не встигнеш підлетіти — та й смерть; гинеш, ади, зараз у моїх лабах.

Каже бджола:

— Добре.

Но не пустив він її зараз відразу, але уперед пішов та й уломив собі тугу галузу з листом, аби бджолу вбити, якби вона захотіла тікати.

— Ну,— каже ведмідь,— дивися, аби-с не пробувала тікати!

— Ой, не буду,— каже бджола. Ведмідь пустив бджолу на квітку, та й вона ссе мед. Як виссала з одної, а ведмідь каже: — Лізь на другу!

Та й вона збирала аж під вечір. А ведмідь питається усе:

— А що, є багато? А вона каже:

— Зараз, зараз.

Але вона собі гадає, як би то збутися того ворога? Гадає: «Ніц, лиш як ся смеркне, а я упаду межи траву, межи зілля та й пропаду; він мене потемки не знайде». Ну, смерклося уже добре, а медвідь каже до неї:

— Ану, ходи сюди, уже не можу витримати; давай сюди мед.

Та й хап бджолу за крило і несе в рот. Але бджола спудилася та й каже:

— Клади мене на язик борше, бо мед капає уже на землю.

Ведмідь створив рот, поклав бджолу на язик та й слухає, як буде виливати мід солодкий... А бджола разом лиш знялася угору та й полетіла у темний ліс. А ведмідь нім за галузу, а то вже не знати, куди махати... Каже він сам до себе: «Який-сми великий, а не мав розуму на маціньку мушку!»